

Sygn. akt: I C 664/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 29 września 2016r

Sąd Rejonowy w Gdyni, I Wydział Cywilny

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nowicka - Midziak

Protokolant: Y. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 września 2016r

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w Ł.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 21 284,27 zł. (dwadzieścia jeden tysięcy dwieście osiemdziesiąt cztery złote dwadzieścia siedem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 grudnia 2013r do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4196 zł. (cztery tysiące sto dziewięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje ściąganie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. na rachunek Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gdyni kwotę 174,90 zł. (sto siedemdziesiąt cztery złote dziewięćdziesiąt groszy) tytułem brakujących kosztów opinii biegłego do spraw wyceny pojazdów samochodowych.

Sygn. akt I C 664/15

UZASADNIENIE

Powód M. P. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. kwoty łącznie 21.568,55 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1.12.2013r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania za szkodę powstałą wskutek uszkodzenia jego pojazdu z winy sprawcy, ubezpieczonego w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń.

Powód wskazał, iż w dniu 29.10.2013r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu jego samochód marki M. (...) o nr rej. (...). Dodał także, iż w dniu 31.10.2013r. zgłosił szkodę pozwanemu ubezpieczycielowi, który na podstawie sporządzonej kalkulacji naprawy ustalił i wypłacił mu odszkodowanie w wysokości 19.555,47 zł. W ocenie powoda prawidłowa kwota odszkodowania winna wynosić jednak 41.124,02 zł zgodnie z wykonaną na jego zlecenie ekspertyzą. Do zapłaty pozostała zatem kwota 21.568,55 zł. Powód wyjaśnił, iż różnica w wysokości spowodowana jest przyjęciem przez pozwanego niskich stawek za robociznę, obniżeniem wartości części zamiennych o 10%, a wartości materiału lakierniczego o 50% oraz zastosowaniem zamienników pomimo, iż pojazd był nowy na gwarancji i wszystkie jego elementy były oryginalne.

(pozew k. 3 – 4v)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie zwrotu kosztów procesu wskazując, iż wypłacił należne odszkodowanie, które w całości rekompensuje poniesioną szkodę. Podkreślił przy tym, iż pojazd

nie został dotychczas naprawiony, dlatego też nie sposób uznać, aby wyliczone przez powoda koszty były rzeczywiste. Ponadto złożona opinia została sporządzona na zlecenie powoda, a zatem nie można wykluczyć, iż ceny i stawki zostały zawyżone. Pozwany zakwestionował także przyjęte stawki za roboczo-godzinę na poziomie 114 i 137 zł wskazując, iż powód nie wykazał, aby były one przeciętne na lokalnym rynku. Nadto w jego ocenie możliwe jest użycie części nieoryginalnych o porównywalnej jakości.

(odpowiedź na pozew k. 50 – 52).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29.10.2013r. doszło do kolizji drogowej, w której uległ uszkodzeniu pojazd powoda marki M. o nr rej. (...).

Sprawca szkody ubezpieczony był w ramach odpowiedzialności OC u pozwanego.

(okoliczności bezsporne).

Powód w dniu 31.10.2013r. zgłosił szkodę pozwanemu, który ustalił i wypłacił mu odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu w wysokości 19.555,47 zł. Powód nie zgadzając się z ustaleniami pozwanego, zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnemu rzeczoznawcy, który ustalił koszty naprawy pojazdu powoda na kwotę 41.124,02 zł.

(bezsporne: decyzja k. 5, kalkulacja k. 6 – 7, opinia k. 8 - 11)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu powoda marki M. o nr rej. (...) wynosi 40.839,74 zł.

(dowód: opinia biegłego sądowego B. S. k. 116 – 129).

Sąd zważył, co następuje:

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd uznał, że dokumenty przedłożone przez strony, a także złożone i sporządzone do akt szkody mają walor autentyczności, dają pełny obraz postępowania likwidacyjnego szkody przeprowadzonego przez pozwanego, zaś fakt ich sporządzenia nie był kwestionowany przez żadną ze stron. Ponadto, Sąd uwzględnił, przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, opinię biegłego sądowego B. S. w zakresie ustalenia celowych i niezbędnych kosztów naprawy pojazdu powoda powstałych w wyniku kolizji z dnia 29 października 2013r. W ocenie Sądu przedmiotowa opinia jest wiarygodna i stanowi pełnowartościowy dowód na powyższą okoliczność. Została ona sporządzona przez osobę posiadającą odpowiednią wiedzę fachową z zakresu wyceny pojazdów samochodowych. Biegły poprawnie zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził ją, uwzględniając wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, złożona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Ponadto żadna ze stron jej nie kwestionowała. Mając na względzie powyższe sąd uznał, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do podważenia sporządzonej przez biegłego opinii i uczynił ją podstawą do dokonania ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Natomiast wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z wytycznych (...) na okoliczność naruszenia przez pozwanego określonych tam zasad Sąd oddalił na podstawie art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 3 k.p.c. jako nieprzydatny i zbędny dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, albowiem przedmiotem niniejszej sprawy nie było ustalenie czy pozwany naruszył czy też nie zasady (...). Sąd również oddalił wniosek pozwanego o dopuszczeniu dowodu z dokumentu jaki Sąd zdaniem pozwanego miał uzyskać z Ośrodka (...) Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego odnośnie uprzednich szkód przedmiotowego pojazdu. W ocenie Sądu to na pozwanym, skoro wywodzi z tego skutki prawne, ciążył obowiązek wykazania tej okoliczności, dopiero w przypadku odmowy udzielenia mu informacji zasadny byłby wniosek o zwrócenie się do danego podmiotu przez Sąd. Ponadto powszechnie wiadomo, iż pozwany jako ubezpieczyciel może sam taki dokument uzyskać.

W niniejszym procesie powód domagał się zasądzenia od pozwanego kwoty 21.568,55 zł tytułem zwrotu kosztów naprawy jego pojazdu. Pozwany nie kwestionował swej odpowiedzialności co do zasady. Kwestią sporną pozostawała wysokość uzasadnionych i celowych kosztów naprawy przedmiotowego pojazdu, a w szczególności zastosowanie przy ewentualnej naprawie części oryginalnych i wysokości stawek za prace naprawcze.

Normatywną podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 805 k.c. oraz art. 822 k.c. i art. 824¹k.c. W niniejszej sprawie należy mieć również na względzie treść art. 361 § 1 k.c., który stanowi, iż zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność jedynie za normalne następstwa działania lub zaniechania z którego szkoda wynika, oraz treść art. 363 § 1 k.c. który stanowi, iż co do zasady naprawienie szkody winno nastąpić według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie do stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, przy czym gdyby przywrócenie do stanu poprzedniego pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej, za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003r. sygn. akt III CZP 32/03, opubl. Monitor Prawniczy 2004/2/81). Podkreślić również należy, jak wskazuje się w orzecznictwie przedmiotu, że w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.11.1970 r., II CR 425/72, OSNCP Nr 6/1973, poz. 111). Zakład ubezpieczeń, jako strona umowy ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, nie ma żadnych podstaw do narzucania osobie trzeciej nie będącej stroną umowy – tj. poszkodowanemu – jakichkolwiek obowiązków w zakresie dotyczącym sposobu naprawy samochodu, w tym poszukiwania firmy sprzedającej części najtaniej (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 r., sygn. akt III CZP 32/03). Sama bowiem okoliczność, że na rynku dostępne są części zamienne w niższej cenie, nie uprawnia pozwanego ubezpieczyciela do obniżenia cen tych części. Ponadto w niniejszej sprawie zważyć należy, iż pojazd w dacie szkody był pojazdem dwuletnim, a jak wynika z opinii biegłego brak jest jakichkolwiek informacji, aby pojazd ten był wcześniej uszkodzony i naprawiany w spornym zakresie. Ponadto brak jest również jakichkolwiek informacji aby uszkodzone części były nadmiernie zużyte lub też aby zamontowane w nim były części nieoryginalne, co uzasadniałoby obniżenie wartości części. Wobec tego w ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż w dacie szkody uległy uszkodzeniu części nieoryginalne. Co więcej pozwany dokonał oględzin pojazdu powoda po szkodzie, co zostało uwidocznione w dokumentacji zdjęciowej, a zatem miał możliwość sprawdzenia jakie części uległy uszkodzeniu. Pomimo tego pozwany nie zaznaczył, aby w jego ocenie uszkodzeniu uległy części nieoryginalne. Co więcej jak wynika z okoliczności sprawy sporny pojazd został naprawiony, a pozwany dokonał jego oględzin po naprawie, a zatem również wówczas miał możliwość sprawdzenia jakimi częściami pojazd został naprawiony. W konsekwencji zdaniem Sądu zarzuty pozwanego odnośnie braku podstaw do zastosowania części nowych i oryginalnych są całkowicie bezzasadne. Ponadto wskazać należy, iż celem naprawy jest przywrócenie stanu pojazdu sprzed kolizji, a nie jedynie przywrócenie go do stanu używalności. Pozwany zaś w żaden sposób nie wykazał ani też nie wskazał podstawy obniżenia cen części o 10% oraz obniżki wartości na cały materiał lakierniczy o 50%, co powoduje, iż przyjęte wskaźniki są w ocenie Sądu całkowicie dowolne i niczym nieuzasadnione. W związku z tym skoro ani z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie ani ustaleń biegłego nie wynika, aby uszkodzeniu uległy części nieoryginalne, to w ocenie Sądu brak jest podstaw do obniżenia cen za części zamiennie czy też stosowania zamienników nieoryginalnych. Z tych też względów Sąd uznał, iż niezbędne i celowe oraz ekonomicznie uzasadnione wydatki do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed kolizji winny uwzględniać ceny części zamiennych nowych i oryginalnych.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie opinii biegłego sądowego B. S. ustalił koszt naprawy pojazdu powoda na kwotę 40.839,74 zł. Biegły uwzględnił przy tym stawki za roboczo-godzinę prac blacharskich i lakierniczych w wysokości żądanej przez powoda tj. 114 zł i 137 zł wskazując, iż są one stosowane przez zakłady naprawcze na terenie

T. i nie są zawyżone. Są to bowiem stawki uśrednione biorąc pod uwagę różne kategorie zakładów naprawczych i stosowane przez te zakłady stawki. Biegły wskazał także, iż ustalone stawki są na poziomie stawek stosowanych w zakładach kwalifikowanych do II kategorii. W tym miejscu dodać należy, iż stawka na poziomie 50 zł jak przyjął pozwany nie jest stosowana w żadnym zakładzie naprawczym, dlatego też w ocenie Sądu brak jest podstaw do jej uwzględnienia. Wskazać bowiem należy, iż poszkodowany ma prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu, a odszkodowanie obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku. W konsekwencji przyjęcie stawek na poziomie jaki przyjął pozwany nie dawałoby powodowi nie tylko swobody wyboru zakładu naprawczego ale uniemożliwiłoby mu w ogóle zlecenie naprawy. Dodać również należy, iż pozwany poza wskazaniem w niniejszej sprawie, iż stawka w wysokości 50 zł jest prawidłowa nie wskazał sposobu, jak i podstaw ustalenia jej na przyjętym przez siebie poziomie. Także akta szkody nie zawierają żadnego dokumentu, który uzasadniałby zastosowanie takiej stawki. Dlatego też zdaniem Sądu zasadne jest wyliczenie kosztów naprawy pojazdu powoda przy zastosowaniu stawek uśrednionych wskazanych przez biegłego. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd uznał, że wysokość szkody, jaką poniósł powód wynosi 40.839,74 zł i stanowi to rzeczywisty i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy jego pojazdu. Skoro zaś bezspornie powód otrzymał już od pozwanego kwotę 19.555,47 zł, to obecnie należy mu się tytułem odszkodowania kwota 21.284,27 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu. W tym miejscu dodać należy, iż naprawa pojazdu została dokonana a pozwany dokonał oceny jej prawidłowości. Okoliczność zatem, iż poszkodowany nie przedstawił faktury za naprawę, nie ma znaczenia dla powstania obowiązku wypłaty odszkodowania (uchwała SN z dnia 17 maja 2007r., sygn. akt III CZP 150/06).

Mając powyższe na uwadze Sąd w punkcie 1 wyroku na podstawie art. 822 § 1 i § 4 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem należnego odszkodowania kwotę 21.284,27 zł. Nadto Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. uwzględnił również żądanie powoda w zakresie odsetek od wyżej wskazanej kwoty od dnia 1 grudnia 2013r. do dnia zapłaty, albowiem niewątpliwie pozwany w zakreślonym w art. 817 § 1 k.c. 30 dniowym terminie nie spełnił świadczenia.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu jak nieudowodnione, o czym Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku na podstawie powyższych przepisów.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 5 i § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 02.163.1349) i uznając, iż powód uległ swojemu żądaniu jedynie w nieznacznej części obciążył całością kosztów pozwanego zasądzając od niego na rzecz powoda kwotę 4196 zł, na którą składają się koszty zastępstwa procesowego (2417 zł), opłata sądowa od pozwu (1079 zł) oraz koszty opinii biegłego (700).

Ponadto Sąd w punkcie 4 wyroku na podstawie art. 5 ust. 3 i 4, art. 8 ust.1 i art. 83 i 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167 poz. 1398 z późn. zm.) nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 174,90 zł tytułem brakujących kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa, na którą składają się koszty opinii biegłego.